

บทเทศน์และข้อคิด วันพุธที่ 30 กันยายน 2026
นักบุญเยโรม พระสงฆ์และนักปราชญ์แห่งพระศาสนจักร ศต. 4
บทอ่านประจำวัน — โยบ 9:1–12, 14–16; ลูกา 9:57–62

หัวข้อ: “อย่าเพียงอ่านพระวาจา แต่จงยอมให้พระวาจาอ่านชีวิตเรา”

1. นักบุญเยโรม: จากผู้หลงใหลวรรณกรรม สู่มุขผู้หลงใหลพระเยซูเจ้า

คุณพ่อเจ้าวัดถามสัตบุรุษคนหนึ่งว่า “ที่บ้านมีพระคัมภีร์ไหม?” เขาตอบอย่างภาคภูมิใจว่า “มีครับคุณพ่อ เล่มใหญ่มาก ปกทองด้วยครับ!” คุณพ่อจึงถามต่อว่า “แล้วเปิดอ่านครั้งสุดท้ายเมื่อไร?” เขานิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนตอบว่า “จำไม่ได้ครับ...แต่ถ้าคุณพ่ออยากทราบ เดี่ยวผมกลับไปเช็กดูความหนาของฝุ่นบนปก น่าจะพอคำนวณอายุได้!”

คำถามนี้แทงใจเราเบา ๆ ว่า พระคัมภีร์ในบ้านของเราเป็น “พระวาจาที่มีชีวิต” หรือเป็นเพียง “ของศักดิ์สิทธิ์ที่เก็บไว้อย่างดี”?

วันนี้พระศาสนจักรระลึกถึง นักบุญเยโรม พระสงฆ์และนักปราชญ์แห่งพระศาสนจักร ผู้กล่าวถ้อยคำอันโด่งดังว่า **“การไม่รู้จักพระคัมภีร์ คือการไม่รู้จักพระคริสตเจ้า”**

ท่านไม่ได้หมายความว่า คนที่จำชื่อพระคัมภีร์ไม่ได้จะไม่รู้จักพระเยซูเจ้า แต่หมายความว่า หากเราไม่เคยเปิดใจฟังพระวาจา เราอาจสร้าง “พระเยซูเจ้าตามใจเรา” ขึ้นมาแทนพระเยซูเจ้าองค์จริง

พระเยซูเจ้าตามใจเราจะไม่เคยท้าทายเรา ไม่เรียกร้องให้เราเปลี่ยนแปลง, ไม่ตะแบกแผลหรือความเห็นแก่ตัวของเรา, พระองค์จะเห็นด้วยกับเราทุกเรื่องอย่างน่าสงสัย! แต่พระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้ตรัสอย่างตรงไปตรงมาว่า “จงตามเรามา” “จงไปประกาศพระอาณาจักรของพระเจ้า” และ “ผู้ใดจับคันท่อแล้วเหลียวไปข้างหลัง ผู้นั้นก็ไม่เหมาะสมกับพระอาณาจักรของพระเจ้า”

1. นักบุญเยโรม: จากผู้หลงใหลวรรณกรรม สู่มุขผู้หลงใหลพระเยซูเจ้า

นักบุญเยโรมเกิดราวปี ค.ศ. 347 ที่เมืองสตรีดอน ท่านได้รับการศึกษาชั้นเยี่ยมในกรุงโรม มีความสามารถทักษะด้านภาษาและวรรณกรรมเป็นพิเศษ และชื่นชอบงานเขียนของ ซีเซโร นักปรัชญาและนักวาทศิลป์ชาวโรมันอย่างมาก

มีเหตุการณ์หนึ่งที่ท่านเล่าด้วยตนเองว่า ขณะป่วยหนัก ท่านฝันว่ากำลังยืนต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า พระเจ้าตรัสถามว่า “เจ้าเป็นใคร?” เยโรมตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคริสตชน” แต่เสียงนั้นตอบกลับมาว่า “เจ้าไม่ใช่คริสตชน เจ้าเป็นสาวกของซีเซโร เพราะทรัพย์สินสมบัติของเจ้าอยู่ที่ใด ใจของเจ้าก็อยู่ที่นั่น” นี่เป็นจุดหักมุมครั้งสำคัญในชีวิตของเยโรม ท่านค้นพบว่า เราอาจเรียกตนเองว่า “คริสตชน” แต่สิ่งที่ครอบครองความคิด เวลา ความรัก และหัวใจของเรา อาจไม่ใช่พระเยซูเจ้าเลยก็ได้

หากวันนี้พระเจ้าถามเราว่า “เจ้าเป็นใคร?” เราจะตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคริสตชน” แต่พระองค์อาจตรัสกับบางคนว่า “เจ้าเป็นสาวกของโทรศัพท์มือถือมากกว่า”, “เจ้าเป็นสาวกของเงินทองมากกว่า”, “เจ้าเป็นสาวกของความคิดเห็นทางการเมืองมากกว่า”, “เจ้าเป็นสาวกของยอดโลกและเสียงชื่นชมมากกว่า”, หรือแม้แต่ “เจ้าเป็นสาวกของความโกรธและความทรงจำอันเจ็บปวดของตนเองมากกว่า” **เพราะสิ่งที่เราใช้เวลามากที่สุด มักเปิดเผยว่าสิ่งใดเป็นพระเจ้าตัวจริงในชีวิตของเรา**

2. โยบสอนให้เราถ่อมตนต่อหน้าความลึกลับของพระเจ้า

บทอ่านแรกวันนี้ โยบกำลังเผชิญความทุกข์ที่ไม่เข้าใจ เขาตั้งคำถามว่า “มนุษย์จะเป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร?” โยบมิได้พบคำตอบง่าย ๆ เขาพบพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่เกินกว่าความคิดของมนุษย์ พระองค์ทรงเคลื่อนไหว ทรงสั่นแผ่นดิน ทรงสร้างกลุ่มดาว และทรงกระทำกิจการอัศจรรย์เกินกว่าจะนับได้

พระวากาลำลังสอนเราว่า ความเชื่อไม่ใช่การมีคำตอบสำหรับทุกเรื่อง แต่คือการยังคงไว้วางใจพระเจ้า แม้ในวันที่เราไม่มีคำตอบ

นักบุญเยโรมเป็นนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ แต่ยังคงศึกษาพระคัมภีร์ ท่านยิ่งสุภาพถ่อมตน เพราะท่านค้นพบว่า พระวากาของพระเจ้าไม่ใช่หนังสือที่เราจะอ่านครั้งเดียวแล้วพูดว่า “ฉันรู้หมดแล้ว” “ฉันเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง”

เราได้ยินเหนือพระคัมภีร์ในฐานะผู้พิพากษา แต่เรายืนอยู่ใต้พระวากาในฐานะศิษย์ เราไม่ได้เปิดพระคัมภีร์เพียงเพื่อถามว่า “ข้อนี้มีความหมายว่าอย่างไร?”

แต่ต้องถามต่อไปว่า “พระเจ้าข้า พระองค์กำลังขอให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนอะไร?”

บางครั้งเราใช้พระคัมภีร์เพื่อหาข้อความที่สนับสนุนความคิดของเรา แต่ไม่ยอมอ่านข้อที่เรียกร้องให้เราให้อภัย รักศัตรู แบ่งปันแก่คนยากจน หรือกลับใจ

เราอยากให้พระวาจายืนยันว่า “ฉันถูก” แต่พระวาจาต้องการทำให้เรา “เป็นคนใหม่”

3. “จงตามเรามา” — ไม่มีคำว่า “แต่ก่อนอื่น...”

ในพระวรสาร มีคนสามคนต้องการติดตามพระเยซูเจ้า แต่สองคนใช้ถ้อยคำที่น่าสังเกตว่า “ขอให้ข้าพเจ้าไป...ก่อน” “ขอให้ข้าพเจ้า...ก่อน” ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การฝังศพบิดาหรือการอำลาครอบครัว เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นหน้าที่ที่ดีงาม ปัญหาอยู่ที่คำว่า “ก่อน”

เขากำลังบอกพระเยซูเจ้าว่า “พระองค์ก็สำคัญนะครับ...แต่ยังไม่ใช่อันดับแรกในชีวิต”

เราก็พูดเช่นนั้นบ่อย ๆ “พระเจ้าข้า ลูกจะให้ให้อภัย...แต่ขอให้เขามาขอโทษก่อน”, “ลูกจะเริ่มภาวนา...แต่งานต้องน้อยลงก่อน”, “ลูกจะรับใช้วัด...แต่ขอให้มีความว่างก่อน”, “ลูกจะคืนดีกับครอบครัว...แต่ขอให้ลูกชนะข้อโต้เถียงก่อน”, “ลูกจะกลับใจ...แต่ไม่ใช่วันนี้”

พระเยซูเจ้ามิได้ตรัสว่า “จงชื่นชมในเรา” พระองค์ตรัสว่า “จงตามเรามา”

การชื่นชมพระเยซูเจ้าทำได้จากระยะไกล แต่การติดตามพระองค์ต้องลุกขึ้นเดิน, ต้องเลือก, ต้องเสียสละ, และบางครั้งต้องทิ้งบางสิ่งไว้ข้างหลัง

นักบุญเยโรมทำสิ่งนี้จริง ๆ ท่านออกไปยังทะเลทรายเพื่อฝึกตน เรียนภาษากรีกและภาษาฮีบรูอย่างยากลำบาก ต่อมาได้รับมอบหมายจากพระสันตะปาปาดามาซุสให้ปรับปรุงพระคัมภีร์ภาษาละติน และในที่สุดไปพำนักที่เมืองเบธเลเฮมตั้งแต่ปี ค.ศ.

386 จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต

ณ เบธเลเฮม ใกล้ถ้ำที่พระวจนาตถ์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ เยโรมใช้เวลาหลายสิบปีแปลพระวาจาให้ประชาชนเข้าถึงได้ ผลงานของท่านกลายเป็นพื้นฐานของพระคัมภีร์ภาษาละตินที่เรียกว่า “วุลกาตา” (Vulgata)

น่าประทับใจว่า ท่านมิได้แปลพระคัมภีร์ในพระราชวังอันหรูหรา แต่แปลใกล้ถ้ำพระคริสตสมภพ ราวกับจะบอกเราว่า “พระวาจาไม่ได้บังเกิดในหัวใจที่โอ้อวด แต่บังเกิดในหัวใจที่สุภาพถ่อมตนและเปิดที่ว่างให้พระเจ้า”

4. สิ่งโตของนักบุญเยโรม: ตำนานที่สอนความเมตตา

ในงานศิลปะ เรามักเห็นนักบุญเยโรมอยู่กับสิ่งโต ตามตำนานยุคกลาง วันหนึ่งสิ่งโตตัวหนึ่งเดินเข้ามาในอาราม บรรดานักพรตต่างตกใจและวิ่งหนี แต่เยโรมสังเกตเห็นว่าสิ่งโตตัวนั้นไม่ได้มาเพื่อทำร้ายใคร มันกำลังเจ็บปวดเพราะมีหนามตำอุ้งเท้า

ท่านจึงเข้าไปใกล้ ดึงหนามออก และรักษาบาดแผลให้มัน จากสัตว์ร้ายที่ทุกคน
หวาดกลัว สิ่งโตจึงกลายเป็นเพื่อนผู้ซื่อสัตย์ของท่าน

เรื่องนี้อาจเป็นตำนาน มิใช่หลักฐานทางประวัติศาสตร์ แต่ให้ข้อคิดดังตามว่า บางคนที่คุณ
ดูร้าย อาจไม่ได้ต้องการต่อสู้ เขาอาจเพียงมี “หนาม” ดำอยู่ในหัวใจ
คนที่พูดแรงอาจกำลังเจ็บปวด, คนที่ก้าวร้าวอาจกำลังหวาดกลัว, เด็กที่สร้างปัญหาอาจ
กำลังเรียกร้องความรัก, คนที่ออกห่างพระศาสนจักรอาจเคยได้รับบาดแผลจากคนใน
พระศาสนจักรเอง ดังนั้น **หน้าที่ของพระศาสนจักรไม่ใช่เพียงชี้ว่า “คนนั้นอันตราย”**
แล้ววิ่งหนี แต่ต้องกล้าถามว่า “มีหนามอะไรดำอยู่ในหัวใจของเขา และเราจะช่วย
ดึงมันออกด้วยความเมตตาได้อย่างไร?”

5. พระศาสนจักรในยุคที่ข้อมูลมาก แต่ปัญญาชนน้อย

ปัจจุบันเรามีข้อมูลมากกว่านักบุญเยโรมหลายล้านเท่า เพียงกดโทรศัพท์ไม่กี่ครั้ง เราก็
เข้าถึงหนังสือ ข่าวสาร และความคิดเห็นจากทั่วโลก แต่การมีข้อมูลมาก ไม่ได้แปลว่า
เรามีปัญญาชนมาก, เราอ่านข้อความนับร้อยข้อความต่อวัน แต่บางทีไม่ได้อ่านพระ
วาจาแม้แต่ข้อเดียว, เรารีบส่งต่อข่าวสาร แต่ไม่เคยหยุดถามว่า “จริงหรือไม่?”
“สร้างสรรค์หรือทำลาย?” “เป็นถ้อยคำของพระเยซูเจ้าหรือเป็นเพียงอารมณ์ของฉัน?”
นักบุญเยโรมเองเป็นคนอารมณ์ร้อนและบางครั้งใช้ถ้อยคำรุนแรง ท่านมิใช่ นักบุญ
เพราะไม่มีข้อบกพร่อง แต่เป็นนักบุญเพราะยอมให้พระเจ้าชำระข้อบกพร่องนั้นตลอด
ชีวิต เรื่องนี้ให้ความหวังแก่เรา ความศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่การไม่เคยมีด้านอ่อนแอ แต่คือการ
ไม่ยอมให้ด้านอ่อนแอเป็นเจ้าของชีวิตเรา

นี่คือข้อคิด: พระศาสนจักรวันนี้จึงต้องกลับมาเป็นพระศาสนจักรที่ฟังพระวาจาก่อนพูด
ฟังก่อนตัดสิน ภาวนาก่อนตอบโต้ และใช้ความจริงเพื่อรักษา มิใช่ใช้ความจริงเป็นอาวุธ
ทำร้ายกัน

อยากสรุปข้อคิดภาพรวมเพื่อไตร่ตรอง:

ชายคนหนึ่งเพิ่งหัดขับรถ เขาจึงกระจกมองหลังตลอดเวลา เพราะกลัวรถที่ตามมา จน
รถของเขาเกือบตกข้างทาง ครูสอนขับรถจึงพูดว่า “กระจกหน้ารถกว้าง แต่กระจกมอง
หลังเล็ก เพราะสิ่งที่อยู่ข้างหน้าสำคัญกว่าสิ่งที่ผ่านไปแล้ว” ชายคนนั้นตอบว่า
“ถ้าอย่างนั้น ผมถอดกระจกมองหลังทิ้งเลยได้ไหมครับ?” ครูรีบร้องว่า “ไม่ใช่! ให้มอง
เป็นครั้งคราว ไม่ใช่เอาไว้อ้างจนลืมทางข้างหน้า!”

สิ่งที่เราต้องคิดคือว่า อดีตมีไว้ให้เราเรียนรู้ ไม่ได้มีไว้ให้เรากลับไปใช้ชีวิตอยู่ในนั้น ความผิดพลาด ความเจ็บปวด ความล้มเหลว และแม้แต่ความสำเร็จเก่า ๆ ไม่ควรทำให้เราหยุดติดตามพระเยซูเจ้า พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ผู้ใดจับคันไถแล้วเหลียวไปข้างหลัง ผู้นั้นไม่เหมาะสมกับพระอาณาจักรของพระเจ้า” วันนี้ พระองค์ไม่ได้ถามว่า “เมื่อวานเจ้าเคยล้มเหลวเพียงใด?” แต่พระองค์ถามว่า “วันนี้ เจ้าพร้อมจะตามเราหรือไม่?”

ขอให้นักบุญเยโรมช่วยเรา ไม่เพียงให้มีพระคัมภีร์อยู่ในบ้าน แต่ให้มีพระวาจาอยู่ในหัวใจ ไม่เพียงอ่านพระวาจา แต่ยอมให้พระวาจาอ่าน ตรวจสอบ และเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา และเมื่อเราเปิดพระคัมภีร์ ขออย่าเปิดเพียงด้วยมือ แต่จงเปิดด้วยหัวใจ พร้อมภาวนาว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดตรัสเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟัง โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าเพียงรู้จักถ้อยคำของพระองค์ แต่ขอให้ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ รักพระองค์ และกล้าติดตามพระองค์ โดยไม่พูดอีกต่อไปว่า ‘แต่ก่อนอื่น...’ เพราะเวลาที่ดียิ่งที่สุดสำหรับการติดตามพระองค์ ไม่ใช่พรุ่งนี้—แต่คือวันนี้”

อยากเขียนเรื่องราวเพิ่มเติมเพื่อเสริมความรู้เกี่ยวกับชีวิตของนักบุญเยโรม พระสงฆ์และนักปราชญ์พระศาสนจักร

เกร็ดประวัติเรื่องการเรียนภาษาฮีบรู การทำงานแปลพระคัมภีร์ที่เบธเลเฮม และวลี “การไม่รู้จักพระคัมภีร์คือการไม่รู้จักพระเยซูคริสตเจ้า” สอดคล้องกับเอกสารของสันตะสำนัก วาติกัน ส่วนภาพนักบุญเยโรมในชุดพระคาร์ดินัลเป็นสัญลักษณ์ทางศิลปะในสมัยหลัง ไม่ได้หมายความว่าท่านเคยดำรงตำแหน่งพระคาร์ดินัลในความหมายปัจจุบัน นักบุญเยโรมมิได้ “อยู่ในนครรัฐวาติกัน” แบบปัจจุบัน ท่านพำนักและทำงานรับใช้พระสันตะปาปาดามาสุสที่กรุงโรม ระหว่างประมาณ ค.ศ. 382–385 ในฐานะเลขานุการ ที่ปรึกษา และนักวิชาการพระคัมภีร์ พระสันตะปาปาทรงมอบหมายให้ท่านปรับปรุงพระคัมภีร์ภาษาละติน ท่านจึงเป็นองค์อุปถัมภ์ของบรรดานักแปลภาษาต่าง ๆ

1. ท่านมีศัตรูมากจริงหรือ? หลังพระสันตะปาปาดามาสุสสิ้นพระชนม์ใน ค.ศ. 384 เยโรมสูญเสียผู้คุ้มครองสำคัญ และถูกต่อต้านอย่างหนัก จนต้องออกจากกรุงโรมใน ค.ศ. 385 สาเหตุสำคัญมีหลายประการ

- ท่านวิจารณ์ชีวิตฟุ่มเฟือยและความหย่อนยานของพระสงฆ์และคริสตชนชั้นสูงอย่างตรงไปตรงมา
- ท่านสนับสนุนชีวิตพรหมจรรย์ การอดอาหาร และการดำเนินชีวิตแบบนักพรตอย่างเข้มงวด จนบางคนเห็นว่าท่านสุดโต่ง
- การปรับปรุงพระคัมภีร์ภาษาละตินกระทบกับข้อความที่ผู้คนคุ้นเคย จึงเกิดเสียงต่อต้านว่า “ทำไมต้องแก้พระคัมภีร์ที่เราใช้กันอยู่?”
- ท่านเป็นคนเฉลียวฉลาด แต่มีอารมณ์ร้อนและใช้อ้อยคำเสียดสีรุนแรง ในการปกป้องความเชื่อ บางครั้งจึงสร้างศัตรูเพิ่มขึ้นด้วยภาษาของตนเอง
- ความใกล้ชิดทางจิตวิญญาณกับกลุ่มสตรีสูงศักดิ์ทำให้ถูกนิินทาและกล่าวหา แม้ไม่มีหลักฐานถึงความสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสม

ดังนั้น เยโรมไม่ใช่เพียง “ผู้บริสุทธิ์ที่ถูกทุกคนรังแก” ท่านถูกต่อต้านเพราะพูดความจริง แต่บางครั้งวิธีพูดอันร้อนแรงของท่านเองก็ทำให้ความขัดแย้งรุนแรงขึ้น พระสันตะปาปาฟรันซิสทรงกล่าวถึงท่านอย่างตรงไปตรงมาว่า ท่านปกป้องความจริงอย่างเร่าร้อนและบางครั้ง “หุนหันรุนแรง” ในการใช้อ้อยคำ

นี่เป็นแง่มุมที่ดีมากสำหรับข้อคิดคือ นักบุญไม่ใช่คนที่ไม่มีอุปนิสัยบกพร่อง แต่คือคนที่ยอมให้พระเจ้าค่อย ๆ ชำระอุปนิสัยนั้น และทรงใช้แม้ความร้อนแรงของเขาให้เกิดผลดี

2. กลุ่มสตรีสูงศักดิ์ในกรุงโรมมีจริง

เยโรมสอนพระคัมภีร์ให้กลุ่มสตรีชาวโรมันผู้มีการศึกษาสูงและปรารถนาชีวิตฝ่ายจิตลึกซึ้ง ได้แก่

- นักบุญเปลา หรือ *Paula of Rome*
- เอวสโตคิอุม (*Eustochium*) บุตรสาวของเปลา ซึ่งได้รับการยกย่องเป็นนักบุญ
- นักบุญมาร์เซลลา (*Marcella*)
- อาเซลลา (*Asella*)
- เลอา (*Lea*) และสตรีอื่น ๆ

พวกเธอมิได้เป็นเพียงผู้ฟังคำสอนแบบผิวเผิน แต่ศึกษาพระคัมภีร์อย่างจริงจัง บางคนเรียนภาษากรีกและฮีบรูกับเยโรม จนสามารถอ่านและขับร้องบทสดุดีจากภาษาต้นฉบับได้ ซึ่งถือเป็นเรื่องโดดเด่นมากสำหรับสตรีในสังคมโรมันศตวรรษที่ 4

เรื่องนี้จึงมีความสำคัญมาก เพราะแสดงว่าเยโรมเห็นคุณค่าของสตรีในฐานะ นักศึกษาพระคัมภีร์ นักพรต และผู้ร่วมพันธกิจ มิใช่เพียงผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

3. นักบุญเปลาติดตามท่านไปเบธเลเฮม

เปลาและเอวสโตคิอุส ได้ออกเดินทางไปแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ และภายหลังร่วมงานกับเยโรมที่เบธเลเฮม ไม่ใช่ว่าสตรีสูงศักดิ์ทุกคนติดตามท่านไปทั้งหมด เพราะมาร์เซลลาและบางคนยังอยู่ที่กรุงโรม เนื่องจากบางคนมีอคติและอิจฉาต่อเยโรมจึงปรักปรำท่านว่าท่านมีความสัมพันธ์พิเศษกับเปลา แต่ด้วยความเป็นจริง...เปลาเป็นหญิงม่ายผู้มั่งคั่งจากตระกูลสูงศักดิ์ เธอสละความสะดวกสบายและใช้ทรัพย์สินสนับสนุนการก่อตั้งที่เบธเลเฮม ได้แก่

- อารามสำหรับบวช ซึ่งเยโรมเป็นผู้นำ
- อารามสำหรับสตรี ซึ่งเปลาเป็นผู้นำ
- บ้านพักรับรองผู้แสวงบุญ โดยระลึกถึงพระแม่มารีย์และนักบุญโยเซฟซึ่ง “ไม่มีที่พัก” ในเบธเลเฮม

อารามทั้งสองมิใช่อารามแบบผสม แต่เป็นหมู่คณะชายและหญิงแยกจากกัน ทว่าร่วมอุดมการณ์เดียวกัน คือการภาวนา ชีวิตนักพรต การศึกษาพระคัมภีร์ และการต้อนรับผู้แสวงบุญ

4. เปลาเป็นนักบุญจริงหรือ?

นักบุญเปลาแห่งกรุงโรม — **Saint Paula of Rome** วันระลึกของท่านตามธรรมเนียมประเพณีอยู่วันที่ 26 มกราคม เธอเกิดในครอบครัวมั่งคั่ง แต่งงานและมีบุตรห้าคน หลังสามีเสียชีวิต เธออุทิศตนแก่การภาวนา การช่วยคนยากจน และชีวิตแบบนักพรต การตัดสินใจละทิ้งฐานะอันสูงส่งในกรุงโรมเพื่อไปใช้ชีวิตเรียบง่ายที่เบธเลเฮม เป็นการเสียสละครั้งใหญ่ หลังจากเปลาสิ้นชีวิตใน ค.ศ. 404 เยโรมเขียนจดหมายฉบับยาวถึงเอวสโตคิอุส เพื่อสดุดีชีวิต ความเชื่อ และความเสียสละของมารดา จดหมายฉบับนี้เป็นหนึ่งในแหล่งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับชีวิตของนักบุญเปลา

สรุปเกร็ดชีวิตเยโรมเพื่อเป็นข้อคิดวันนี้

“เมื่อนักบุญเยโรมอยู่ที่กรุงโรม ท่านไม่ได้มีแต่ผู้ชื่นชม ท่านมีศัตรูไม่น้อย เพราะกล้าวิจารณ์ความฟุ่มเฟือยและความหย่อนยานในพระศาสนจักร อีกทั้งนี่ยังตรงไปตรงมา

และอาจารย์เองของท่านเองก็สร้างบาดแผลแก่ผู้อื่นบ้าง หลังพระสันตะปาปามาซุส ลินพระชนม์ ท่านเผชิญความยากลำบากมากจึงต้องออกจากกรุงโรมไปที่อื่น

แต่สิ่งที่น่าทึ่งคือ ขณะที่บุรุษผู้มีอำนาจหลายคนต่อต้านท่าน กลับมีสตรีสูงศักดิ์กลุ่มหนึ่งมองเห็นคุณค่าของพระวาจาที่ท่านสอน โดยเฉพาะนักบุญเปลาและเอวส์โตคิ อุม ทั้งสองยอมทิ้งความสะดวกสบายแห่งกรุงโรม เดินทางไปเบธเลเฮม เรียนภาษา พระคัมภีร์ และร่วมก่อตั้งอารามกับบ้านพักผู้แสวงบุญ

ศัตรูลักเยโรมออกจากกรุงโรม แต่พระเจ้าทรงใช้การถูกปฏิเสธนั้นนำท่านไปยังตำบล เบธเลเฮม—สถานที่ซึ่งผลงานยิ่งใหญ่ที่สุดของท่านถือกำเนิดขึ้น บางครั้งประตูที่มนุษย์ ปิดต่อหน้าเรา อาจเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงนำเราไปยังสถานที่ซึ่งพันธกิจแท้จริงกำลัง รออยู่”

พระวรสารวันนี้ “จงตามเรามา” จึงเหมาะกับเยโรมเพราะเยโรมต้องละกรุงโรมซึ่งเป็น ศูนย์กลางอำนาจ เพื่อไปพบความอุดมสมบูรณ์ของพระวาจาในความเงียบแห่งตำบล เบธเลเฮม

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ